

Warszawa, dnia 30 listopada 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 997/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Justyna Kutnikowska

przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 30 listopada 2023 r.

sprawy J. A. (1) syna S. i A., ur. (...) w Ł.

oskarżonego o przestępstwa z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 2 czerwca 2022 r. sygn. akt IV K 1236/21

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia J. A. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów; zasądza od Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego Warszawa -Praga w Warszawie na rzecz adw. M. M. (1) kwotę 1033,20 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 997/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 2 czerwca 2022r. sygn. akt IV K 1236/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		J. A. (1)	Oskarżony jest osobą niekaraną;	Informacja z KRK	257
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Informacja z KRK	dokumenty wystawione przez uprawniony podmiot tj. Krajowy Rejestr Karny – Punkt Informacyjny przy Sądzie Okręgowym; informacje są aktualne tj. wystawione w dniu 23 sierpnia 2023r.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty w apelacji obrońcy oskarżonego	
3.1. 3.2. 3.3. 3.4. 3.5. 3.6. 3.7.	Niczego nie zabrałem ze sklepu przy ulicy (...) , (...)-(...) W. co potwierdziła wezwana przez sprzedawczynię M. policja która nie znalazła przy mnie żadnego przedmiotu, który by należał do tego sklepu a sprawdzała to dwa razy ! Raport policji z miejsca zdarzenia z niniejszą informacją znajduje się w „akcie oskarżenia” w niniejszej sprawie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Należy uznać zarzut podniesiony w apelacji za trafny. W ocenie Sądu Odwoławczego żaden spośród dowodów ujawnionych w toku rozprawy nie potwierdza w sposób pewny tego, że to oskarżony był mężczyzną, który dokonał dwukrotnego zaboru płyt winylowych na szkodę M. Ł.. Żaden świadek nie widział tego zdarzenia, gdyż pokrzywdzony M. Ł. nie przebywał w momencie kradzieży w antykwariacie, a świadek K. M. (pracownica antykwariatu) w		

momencie pierwszej kradzieży przebywała w innym pomieszczeniu z klientką, a podczas drugiej kradzieży też nie zaobserwowała momentu kradzieży, gdyż stała odwrócona bokiem.

Świadek M. zeznała, że kilkakrotnie widywała tego mężczyznę w antykwariacie i nawet z nim rozmawiała, zaobserwowała charakterystyczny sposób w jaki przegląda płyty. Następnie po przejrzeniu monitoringu rozpoznała go na nagraniu jako sprawcę dwóch kradzieży płyt. Tym niemniej opis wyglądu sprawcy kradzieży wskazany przez świadka K. M.- jako mężczyzny w wieku ok. 40 lat, odbiega od wieku oskarżonego, który w dacie obu czynów miał 57 lat. Ponadto świadek nie wskazała żadnego charakterystycznego szczegółu wyglądu twarzy tego mężczyzny, gdyż miał maseczkę ochronną założoną na usta i nos, a oczy i głowę zakryte czapką z daszkiem. Zachodzi zatem wątpliwość w jaki sposób świadek rozpoznała z całą stanowczością sprawcę kradzieży płyt, gdyż opis wyglądu tego mężczyzny: wysoki, o szczupłej budowy ciała, ubrany w czarną, lekko błyszczącą kurtkę z kapturem obszytym sztucznym futerkiem, buty sportowe koloru biało-niebieskiego i czapkę z daszkiem koloru jasno-zielonego – może pasować do wielu osób.

Na podstawie oględzin monitoringu zapisanego na pendrive (k.10,56) nie sposób ustalić jednej charakterystycznej cechy wyglądu, która pozwoliłaby zweryfikować czy mężczyzna na nagraniu to oskarżony, który został zatrzymany w antykwariacie 5 dni po drugiej

kradzieży, a policja nie znalazła przy nim żadnej skradzionej płyty.

Jakkolwiek ustalenie tego, czy zapis obrazu na nagraniach wskazuje na to, że dana osoba została na nich uwieczniona, wymaga w niektórych przypadkach wiadomości specjalnych z zakresu antropologii, to w tej sprawie jakość materiału dowodowego i widok sylwetki osoby czy osób uwieczniony na nagraniu, nie daje żadnych podstaw do oczekiwania od opinii antroposkopijnej odpowiedzi na pytanie, czy można potwierdzić lub zaprzeczyć, że na obrazie z monitoringu znajduje się sylwetka J. A. (1).

Z doświadczenia procesowego Sądowi Okręgowemu wiadomo, że wykonanie takiej opinii możliwe jest jeżeli istnieje odpowiedniej jakości materiał dowodowy, zaś do wydania takiej opinii potrzebne jest także m.in. ustalenie kąta pochylenia kamery, która dokonała zapisu. Oprócz słabej jakości zapisu sylwetki osoby oraz braku widoczności nawet fragmentu twarzy osoby, która została uwieczniona na zapisie i zidentyfikowana przez świadka K. M. jako J. A. (1), należy też stwierdzić, że dowodowe nagranie zostało wykonane w ten sposób, że nagrano jego odtworzenie na monitorze. Przydatność takiego nagrania jest zatem znikoma, gdyż nie jest to oryginalne nagranie z monitoringu, lecz nagranie z odtworzenia nagrania, gdy niezidentyfikowanym urządzeniem nagrano monitor w antykwariacie w czasie gdy odtwarzano zapis z monitoringu. Tym samym w tej sprawie nieprzydatne są wiadomości specjalne z zakresu antropologii, albowiem dowód ten byłby nieprzydatny do wykazania

lub zaprzeczenia, że nagranie przedstawia oskarżonego.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy dopuścił się zatem rażącego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia poprzez nieuwzględnienie przy orzekaniu istotnych okoliczności sprawy wynikających z przeprowadzonych dowodów, a także przez dowolną, niepełną niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego ocenę przeprowadzonych dowodów, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych i przyjęciu że zebrany materiał dowodowy pozwala na przypisanie winy J. A. (1) w zakresie zarzuconych mu czynów z art. 278 § 1 k.k.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest dostatecznych dowodów potwierdzających, że oskarżony w dniach 18.10.2021 roku i 25.10.2021r. dopuścił się kradzieży co najmniej 25 płyt winylowych na szkodę M. Ł.. Trzeba bowiem podkreślić, że dowody obciążające, które mają stanowić podstawę skazania, muszą być pewne, jednoznaczne w swej wymowie i wykluczać inną, równie prawdopodobną wersję zdarzeń. Natomiast w niniejszej sprawie warunki te nie zostały spełnione. Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w powyżej wskazanym zakresie oparł się na zeznaniach świadków K. M., M. Ł. i policjanta K. K. (1), a także protokole z oględzin płyty z nagraniem monitoringu. Tymczasem żadna z wyżej wymienionych osób nie była bezpośrednim świadkiem kradzieży. Zeznania M. Ł. były przydatne głównie przy ustaleniu

jakie przedmioty zostały skradzione oraz określeniu ich orientacyjnej wartości. Świadek nie przebywał w antykwariacie w momencie tych dwóch kradzieży i wskazał na rozprawie, że kojarzył tego klienta, bo kilka razy sprzedawał mu płyty. Ponadto ten mężczyzna miał charakterystyczny ruch, bo szybko przeglądał płyty bez zastanowienia. Nie wskazał jednak nawet jednej cechy charakteryzującej wygląd sprawcy kradzieży.

Z kolei świadek K. M. zeznała, że poznała oskarżonego po posturze, kurtce i sposobie chodzenia, nie miała żadnej wątpliwości, że to on.

Trzeba jednak zauważyć, że sprawca widoczny na nagraniu był zamaskowany, nie widać było jego twarzy, w szczególności oczu, nosa, brody czy chociaż kształtu głowy, a widoczna sylwetka, wzrost i ubiór nie były na tyle charakterystyczne, że pozwalają go jednoznacznie zidentyfikować z oskarżonym. Nieustalony mężczyzna czy mężczyźni widniejący na nagraniach miał na sobie ciemną kurtkę z kapturem obszytym futerkiem, niebieskie spodnie i adidas (białe i niebiesko -białe) oraz czapki (moro z daszkiem i czarną z dzianiny)-k.34,35,61-71.

Natomiast oskarżony J. A. (1) w momencie zatrzymania (5 dni po drugiej kradzieży) był ubrany w czarne spodnie, niebiesko-białe adidas i ciemną kurtkę z kapturem obszytym futerkiem, ale nie miał żadnej czapki (k.72-73). Miał założoną na twarzy białą maseczkę, a mężczyzna na nagraniu miał założoną charakterystyczną czarną maseczkę z białymi nadrukami. Oczywiście nie można wykluczyć, że oskarżony mógł

zmienić maseczkę i spodnie przed dokonaniem przestępstwa, jednakże nie jest to dostateczny dowód pozwalający na przypisanie winy oskarżonemu, zwłaszcza że nagrania obejmujące momenty kradzieży są niewyraźne, a zamaskowanemu sprawcy nie widać twarzy ani innych charakterystycznych cech anatomicznych, co uniemożliwia identyfikację sprawcy. Należy podkreślić, że nagrania przedstawiające sprawcę bądź sprawców dwóch kradzieży i oskarżonego w dniu zatrzymania w antykwariacie, nie mogą samodzielnie przesądzać o odpowiedzialności karnej oskarżonego, albowiem dowód ten może stanowić jedynie poszlakę, która mogłaby być wzięta pod uwagę, gdyby tworzyła spójną całość z pozostałymi dowodami. W sprawie niniejszej zaledwie nie można wykluczyć, że ogólny wizerunek jednej z osób utrwalonych na monitoringu jest zgodny z wizerunkiem oskarżonego. Materiał dowodowy pozwala zatem stwierdzić, że nie jest wykluczone, że oskarżony bywał w antykwariacie w czasie gdy dokonano kradzieży płyt winylowych. Wszechstronna analiza dowodów nie daje jednak podstaw do przyjęcia, aby można było przypisać J. A. (1) popełnienie dwóch przestępstw z art. 278 § 1 k.k., albowiem nie zdołano udowodnić mu sprawstwa i winy.

W zaistniałej sytuacji, nie tyle uprawnieniem, co obowiązkiem Sądu Okręgowego było wydanie orzeczenia uniewinniającego.

Pomimo zaświadczenia lekarskiego zaświadczonego moją niezdolność do stawiennictwa w sądzie w dniu maj/31/2022 które

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

zostało przekazane za odpowiednim potwierdzeniem w biurze podawczym Sądu Warszawa Praga Południe ul. (...) w dniu Maj/27/2022 , niniejsza rozprawa odbyła się bez mojej obecności !!!

Moja niezdolność do stawiennictwa się w Sądzie jest spowodowana tym, że jadąc na rowerze zostałem potrącony przez samochód którego kierowca nie zatrzymał się zbiegł z miejsca wypadku i nie udzielił mi pomocy. Ambulansem zostałem zawieziony do szpitala gdzie okazało się , że mam roztrzaskane lewe kolano. Została zrobiona operacja na moim kolanie, która trwała kilka godzin, następnie sześciotygodniowe unieruchomienie mojej lewej nogi w gipsie a następnie 3 miesięczna rehabilitacja. W szpitalu po operacji lekarze poinformowali mnie, że moja lewa noga będzie sprawna tylko w 20 % . Niestety stan mojego kolana ciągle się pogarsza. Nie mogę chodzić, moje kolano bardzo mnie boli lub puchnie co uniemożliwia mi normalne funkcjonowanie. Prowadzący mnie lekarze namawiają mnie do przeszczepu kolana ale to z kolei wiąże się z przyjmowaniem do końca życia leków które spowodują że mój organizm nie odrzuci takiego przeszczepu. Przyjmowanie takich lekarstw ma także fatalne skutki uboczne i ma bardzo zły wpływ na serce, układ krwionośny, żołądek, trzustkę, nerki, wątrobę (a ja do tego jeszcze choruję na nadciśnienie tętnicze i mam gronkowca...) Leki te powodują także obniżenie odporności organizmu na np. covid-19 i inne choroby. Dlatego teraz cały czas noszę maseczkę na twarzy i unikam kontaktu z innymi. Schudłem w ostatnim czasie 17 kilo... Ponieważ kolano bardzo

<p>mnie boli przyjmuję silny środek przeciwbólowy ketonal duo 150 mg (do niniejszego pisma załączam moje recepty od lekarza) który to powoduje u mnie senność, zaburzenia świadomości, zaburzenia równowagi w pozycji stojącej, odrętwienie i mdłości/wymioty.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu, za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew argumentom oskarżonego złożone przez J. A. (1) zaświadczenie lekarskie usprawiedliwiające jego nieobecność na rozprawie w dniu 31 maja 2022r. na której przeprowadzono całe postępowanie dowodowe w tej sprawie, nie potwierdza aby oskarżony nie mógł stawić się na rozprawę. Z tego zaświadczenia lekarskiego (k.136) wynika jedynie, że oskarżony nie jest zdolny do pracy w okresie od 26 maja 2022r. do 03 czerwca 2022 ze względów zdrowotnych. Zaświadczenie wydał dr n.med. D. S. specjalista chirurg w ramach konsultacji przeprowadzonej w (...) Sp. z o.o. Sp. k.</p> <p>Oдноśnie zarzutu unieruchomienia oskarżonego, który po operacji kolana nie mógł się poruszać i dotrzeć do Sądu, wskazać należy, że oskarżony nie podał kiedy miał miejsce wypadek i operacja kolana. Sąd Okręgowy zwrócił się do (...) Sp. z o .o. Sp.k. o nadesłanie historii zdrowia i choroby, a z nadesłanej dokumentacji (k.250) wynika, że J. A. (1) był na jednej wizycie w tej placówce z powodu zmiany zwyrodnieniowej stawu kolanowego lewego po dawno, przebyłym urazie. Zgłaszał silne bóle podczas chodzenia , okresowo zaostrzenia dolegliwości. Lekarz</p>		

przepisał lek przeciwbólowy i lek na zmniejszenie ilości kwasu w żołądku oraz zalecił konieczne konsultację ortopedyczną. Z tej dokumentacji nie wynika jednak aby oskarżony systematycznie leczył się z powodu trudności w poruszaniu się, gdyż jednorazowa wizyta tego nie potwierdza. Zaświadczenie o niezdolności do pracy w okresie obejmującym termin rozprawy, nie stanowi - co do zasady - skutecznego usprawiedliwienia nieobecności podczas rozprawy. Nie oznacza bowiem niezdolności do udziału w czynnościach procesowych. Przedłożenie zaświadczenia lekarskiego stwierdzającego niezdolność do pracy nie jest wystarczające w celu usprawiedliwienia nieobecności na rozprawie. W tym celu konieczne jest stwierdzenie przez uprawnionego lekarza, że wezwana osoba nie może stawić się w określonym dniu na wezwanie. Nie każda choroba uzasadnia usprawiedliwienie niestawiennictwa na wezwanie, ale taka tylko, która stanowi chorobę obłązną bądź wynikającą z nagłego i poważnego pogorszenia zdrowia, wymagającego niezwłocznego poddania się leczeniu szpitalnemu.

Decyzja o usprawiedliwieniu nieobecności oskarżonego na rozprawie należy w myśl art. 117 k.p.k. do sądu, który ma obowiązek badać, czy przedstawione usprawiedliwienie wskazuje na okoliczności rzeczywiście uniemożliwiające stronie stawienie się na rozprawę i udokumentowane w sposób nie budzący wątpliwości co do zaistnienia tych okoliczności. Dotyczy to oceny każdego podanego przez oskarżonego powodu, a

zatem także choroby potwierdzonej zaświadczeniem lekarskim.

Ponadto oskarżony w piśmie przesłanym do Sądu w dniu 26 maja 2022r. nie wniósł o odroczenie rozprawy, a jedynie wskazał, że w związku ze stanem zdrowia i problemem z poruszaniem się, nie może przybyć na rozprawę w dniu 31.05.2022r. i załączył zaświadczenie lekarskie (k.135). Tymczasem usprawiedliwienie obligujące sąd do nieprzeprowadzania czynności musi być przedłożone wraz z wnioskiem o odroczenie rozprawy.

W tych warunkach Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, że usprawiedliwienie nie spełnia wymogu należytego usprawiedliwienia wymaganego art. 117 § 2 k.p.k., po czym postanowił prowadzić rozprawę pod nieobecność oskarżonego. Brak zatem podstaw do uznania, że Sąd Rejonowy w sposób rażący naruszył prawo do obrony oskarżonego.

Pomimo mojej udokumentowanej zaświadczeniem lekarskim niezdolności do stawiennictwa w sądzie w mojej sprawie pan M. B. (1) dokonał zbrodni sądowej i z pełną premedytacją pozbawił mnie zgodnego z obowiązującym prawem prawa do obrony w mojej własnej sprawie i dokonał za moimi plecami sądu kapturowego. Pan M. B. (1) zgodnie z prawomocnymi wyrokami przeciwko Polsce Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Luxemburgu z dnia październik/27/2021 i luty/16/2022 nie jest asesorem sądowym, nie ma prawa wydawać wyroków w żadnej sprawie także mojej, a każdy wydany przez niego wyrok jest niezgodny z prawem, posiada wadę prawną i nie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>jest uznawany w żadnym wolnym, demokratycznym kraju. W związku z tym podjąłem już odpowiednie kroki prawne przeciwko panu M. B. (2).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu, za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zdaniem Sądu Okręgowego ocena tego rodzaju zarzutu, jaki podniesiony został przez apelującego, powinna być dokonywana w kontroli instancyjnej według kryteriów określonych w uchwale Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. w sprawie (...) I-4110-1/20. Do tego modelu oceny odwołał się także Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku 22 lipca 2021 r. w sprawie R. przeciwko Polsce, nr (...). Konieczne jest przy tym uwzględnienie specyfiki rozpoznawanej sprawy, w której skład sądu orzekającego (jednoosobowo) tworzył asesor sądowy. Wyrok w sprawie R. przeciwko Polsce, a także postanowienie wiceprezesa Trybunału w sprawie C-204/21 R załączone przez oskarżonego (k.163-165) dotyczył wprost (z uwagi na przedmiot rozstrzygnięcia) statusu Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego oraz statusu sędziów w niej zasiadających, a nie sędziów sądów powszechnych, a tym bardziej asesorów sądowych. Odnoszenie poglądów w nim zawartych do rozpoznawanej sprawy musi więc uwzględniać odmienność przedmiotu oceny - w rozpoznawanej sprawie dotyczy ona sądu powszechnego, w którego składzie zasiadał asesor sądowy, a nie składu Sądu Najwyższego, w szczególności osoby zasiadającej</p>		

w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego i statusu tej Izby.

Odnosząc się do zarzutu apelującego należy przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu uchwały z 23 stycznia 2020 r., że Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS) ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie jest organem niezależnym, lecz organem podporządkowanym bezpośrednio władzom politycznym, a w konsekwencji konkursy na urząd sędziego przeprowadzane przez tę Radę były i będą wadliwe, co stwarza zasadnicze wątpliwości co do motywacji wniosków o powołanie konkretnych osób do pełnienia urzędu sędziego oraz że brak niezawisłości KRS prowadzi do wadliwości procedury powoływania sędziów. Wadliwość ta - i jej skutek podważający kryteria niezależności i bezstronności sądu - może jednak występować w różnym stopniu. Przede wszystkim dotkliwość i zakres skutków procesowych wadliwej nominacji sędziowskiej jest zróżnicowana w zależności od rodzaju sądu i jego pozycji w organizacji sądownictwa. Inny jest status sędziego sądu powszechnego czy wojskowego, a inny sędziego Sądu Najwyższego. Rozmiary nieprawidłowości w postępowaniach konkursowych dotyczących powoływania sędziów sądów powszechnych i wojskowych oraz sędziów Sądu Najwyższego, od czasu zmian normatywnych wprowadzonych w 2017 r., były zróżnicowane, jednak zdecydowanie bardziej dotkliwe w przypadku

powoływania na stanowiska sędziowskie w Sądzie Najwyższym.

Z ww. uchwały SN z 23 stycznia 2020 r. wynika, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Treść uchwały wskazuje, że ocena zgłoszonego przez oskarżonego zarzutu nie wyczerpuje się - w przypadku, gdy zarzut odnosi się do sędziego albo asesora sądu powszechnego - na stwierdzeniu, że w składzie sądu orzekającego zasiadała osoba rekomendowana przez KRS ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, ale wymaga przeanalizowania dodatkowych okoliczności procesu powołania konkretnego sędziego. Należy ponownie zacytować Sąd Najwyższy, który wskazał, że nominacje przyznawane przez KRS nie są systemowo niezależne od interesów

politycznych, co wpływa na spełnianie obiektywnych kryteriów bezstronności i niezawisłości przez osoby powoływane do pełnienia urzędu sędziego na wniosek KRS. Innymi słowy, z uwagi na upolitycznienie KRS, istnieje duże prawdopodobieństwo, że konkursy na stanowiska sędziowskie będą rozstrzygane nie w oparciu o kryteria merytoryczne, lecz w zależności od lojalności politycznej lub poparcia dla reformy sądownictwa realizowanej przez większość parlamentarną sprzeczną z Konstytucją RP.

Apelujący nie wskazał żadnych okoliczności dotyczących osoby asesora sądowego tworzącego skład sądu w rozpoznawanej sprawie, które poddawałyby w wątpliwość jego niezawisłość i bezstronność, i które mógłby poddać ocenie Sąd odwoławczy, badając zgłoszony zarzut. Podkreślenia wymaga także to, że zarzuty w tym względzie nie były przez oskarżonego zgłaszane w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji i apelujący nie domagał się wyłączenia asesora z tej przyczyny. Zarzut w tym względzie zgłoszony został dopiero w środku odwoławczym, po wydaniu niekorzystnego dla oskarżonego orzeczenia, co czyni ten zarzut wyłącznie elementem taktyki postępowania. Brak wskazania jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby negatywnie rzutować w kontroli instancyjnej na ocenę bezstronności i niezależności asesora sądowego tworzącego skład sądu orzekającego nie pozostaje bez wpływu na ocenę zasadności tego zarzutu, dla którego uzasadnienia apelujący nie przywołał żadnych konkretnych argumentów odnoszących się do osoby asesora, który

wydał zaskarżone orzeczenie jako jednoosobowy skład sądu.

Ocena ograniczona wyłącznie do wskazanej w apelacji wadliwości systemowej (ustrojowej) organu, jakim jest Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie przepisów ustawy z 8 grudnia 2017 r. (która to wadliwość niewątpliwie zachodzi, co wielokrotnie już potwierdziły zarówno orzeczenia sądów krajowych, jak i trybunałów Unii Europejskiej), nie wyczerpuje natomiast kwestii bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zwłaszcza, gdy dotyczy asesora sądowego jako orzecznika w sądzie powszechnym.

W uchwale z 23 stycznia 2020 r., do której w uzasadnieniach swoich orzeczeń odwołują się konsekwentnie trybunały europejskie, Sąd Najwyższy wyargumentował, że w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych mechanizm ustalania przesłanek do przyjęcia, że sąd był nienależycie obsadzony powinien polegać na ocenie zarówno stopnia wadliwości poszczególnych postępowań konkursowych, jak też okoliczności odnoszących się do samych sędziów biorących w nich udział oraz charakteru spraw, w których orzekają lub orzekały sądy z ich udziałem. Podkreślono, że nie jest wykluczone, iż mimo powstania zasadniczych wątpliwości co do tego, czy dochowany zostaje standard niezawisłości i bezstronności danego sędziego uczestniczącego w składzie sądu ze względu na objęcie przez niego urzędu w postępowaniu konkursowym przeprowadzonym w sposób ustalony ustawą z

dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, to w konkretnych okolicznościach wątpliwości te nie zostaną potwierdzone, co będzie równoznaczne z koniecznością przyjęcia, że skład sądu z jego udziałem spełnia minimalne wymagania dla zachowania niezawisłości i bezstronności. W ramach zróżnicowania i indywidualizacji oceny wpływu wadliwości procesu powołania na urząd sędziego na dochowanie standardu bezstronności i niezawisłości sądu orzekającego z udziałem takiego sędziego konieczne jest uwzględnienie całego zespołu rozmaitych kryteriów. I tak, Sąd Najwyższy wskazał, że ta zależność w obiektywnej ocenie może wynikać także ze stwierdzenia wadliwości w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu, a zwłaszcza szczególnego braku transparentności procedur konkursowych, wynikającego z utajniania części obrad Krajowej Rady Sądownictwa lub jej zespołów albo braku możliwości zapoznania się z przebiegiem danego konkursu, głosowania przez członków Rady in pleno bez szczególnego uzasadnienia wbrew opiniom zespołów Rady, uzyskania wskazania Rady na urząd sędziego przy braku opinii organów samorządu sędziowskiego lub po uzyskaniu opinii wyraźnie ukazującej brak poparcia kandydatury, w szczególności poprzez nieuzyskanie większości głosów poparcia lub uzyskanie wyraźnie niższego poparcia niż inny kandydat startujący w tym samym konkursie, a bez racjonalnego uzasadnienia takiej decyzji. Inną okolicznością uzasadniającą wątpliwości co do niezawisłości kandydata są

procedury konkursowe, w których wskazano osobę o oczywiście mniejszych kompetencjach w stosunku do innych osób startujących w konkursie.

Powyższe uwagi i wskazania odnoszą się do postępowania o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu powszechnego, od którego istotnie różni się model ustawy procesu powołania na stanowisko asesora sądowego, mimo że w obu procedurach uczestniczy Krajowa Rada Sądownictwa.

Asesora sądowego powołuje Prezydent RP na czas nieokreślony, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (art. 106i § 1 u.s.p.). Wybór miejsca służbowego asesora sądowego został zobiektywizowany - miejsce to w formalny sposób określa Prezydent RP, a decyzja ta następuje w następstwie samodzielnego wyboru dokonanego przez kandydata na asesora, stosownie do trybu określonego w trybie art. 33a ust. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. z 2020 r. poz. 1366). Tryb ten uzależnia możliwość dokonania przez kandydata na asesora (egzaminowanego aplikanta sędziowskiego) wyboru miejsca służbowego od pozycji na liście klasyfikacyjnej, którą sporządza Dyrektor Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury (art. 33a ust. 1), przy czym pozycja na tej liście zależy od wyników uzyskanych w trakcie odbywania aplikacji sędziowskiej - o kolejności na liście, o której mowa w ust. 1, decyduje wyłącznie suma punktów uzyskanych przez aplikanta z egzaminu sędziowskiego (art. 33a ust. 2). Zgodnie z art. 33a ust. 11 ustawy, Dyrektor Krajowej

Szkoły przedstawia Krajowej Radzie Sądownictwa listę, o której mowa w ust. 1 art. 33a, wskazując wybrane przez poszczególnych aplikantów stanowiska asesorskie. Do tej listy Dyrektor Krajowej Szkoły dołącza uzyskane o każdym z aplikantów informacje, o których mowa w art. 32a ust. 1 ustawy. Listę, o której mowa w ust. 1, ze wskazaniem wybranych przez poszczególnych aplikantów stanowisk asesorskich z obszaru danej apelacji, Dyrektor Krajowej Szkoły przekazuje właściwemu prezesowi sądu apelacyjnego (art. 33a ust. 12).

Wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, stanowiący element procedury nominacyjnej, ma więc w przypadku kandydata na asesora - z uwagi na wskazane regulacje - znaczenie w istocie techniczne, a w każdym razie jest to działanie pozbawione elementu uznaniowości i oceny, podejmowane automatycznie po wyczerpaniu procedury wskazanej w ww. przepisach (po dokonaniu czynności przez Dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury i przez kandydata na asesora). Inaczej jest w przypadku procedury konkursowej przed KRS prowadzącej do wyłonienia kandydata na urząd sędziego, w której rola KRS jest w istocie decydująca - w następstwie przeprowadzenia tego konkursu odbywającego się przed KRS rekomenduje ona bowiem Prezydentowi RP wybranego kandydata na urząd sędziego. Postępowanie związane z powołaniem asesora jest wolne od tego elementu, a w konsekwencji od rzeczywistego wpływu KRS na powołanie konkretnego asesora. Jedyne uprawnienie KRS w tym postępowaniu,

mogące wpływać na wynik postępowania, to przewidziane przepisem art. 33a ust. 14 złożenie sprzeciwu wobec mianowania egzaminowanego aplikanta aplikacji sędziowskiej na asesora sądowego, przy czym - jak wynika z tego przepisu - następuje ono po ocenie przez KRS informacji, o których mowa w art. 32a ust. 1 ustawy, tj. informacji z Krajowego Rejestru Karnego oraz informacji od właściwego ze względu na miejsce zamieszkania lub pobytu aplikanta komendanta wojewódzkiego Policji albo Komendanta Stołecznego Policji, sporządzonej w oparciu o dane zawarte w policyjnych systemach teleinformatycznych. Zakres okoliczności podlegających ocenie KRS i mogących skutkować sprzeciwem ze strony KRS wobec mianowania na asesora jest zatem ograniczony do ściśle określonych obiektywnych danych, a w ich ocenie nie ma miejsca na jakąkolwiek uznaniowość ze strony KRS.

Asesor sądowy M. B. (2) został powołany do pełnienia urzędu na podstawie uchwały nr 899/2021 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 lipca 2021r. W trakcie posiedzenia KRS w dniu 13 lipca 2021r. za podjęciem uchwały oddano 19 głosów, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”. W toku postępowania nie ujawniono okoliczności, które dawałyby podstawę do zgłoszenia sprzeciwu wobec mianowania kandydata na stanowisko asesora sądowego w oparciu o art. 33a ust. 14 ustawy z dnia 23 stycznia 2009r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury. Wobec braku sprzeciwu, Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o mianowanie na stanowisko

asesora sądowego wraz ze wskazaniem wybranego miejsca służbowego. Oceniając tego kandydata KRS wzięła pod uwagę informacje zawarte w aktach personalnych i szkoleniowych prowadzonych przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury, informacje z Krajowego Rejestru Karnego oraz informacje od policji. Skarżący w apelacji nie podniósł żadnych dających się obiektywnie zweryfikować konkretnych zastrzeżeń do procedury mianowania Marcina Brzostko na stanowisko asesora sądowego.

Z tej przyczyny wszystkich wskazanych wcześniej uwag odnoszących się do wpływu na powołanie sędziego wadliwie ukształtowanej KRS nie można odnosić do asesorów sądowych, a w konsekwencji wskazywany w apelacji fakt powołania asesora orzekającego w rozpoznawanej sprawie na stanowisko na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa wyłonionej w trybie ustawy z 8 grudnia 2017 r. nie skutkuje automatycznie, bez wykazania innych okoliczności wpływających na gwarancje bezstronności i niezależności sędziego (asesora), Sąd odwoławczy nie stwierdził więc zaistnienia wskazanej w apelacji bezzwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Pan M. B. (1) sam na podstawie zwolnienia lekarskiego odwołał rozprawę w niniejszej sprawie w pierwotnym terminie tj. luty/25/2022 na którą to stawilem się, przyjechałem na nią specjalnie z Holandii (1370 km w jedną stronę...) i dowiedziałem się w biurze obsługi interesantów od pań tam

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>pracujących, że sprawa spadła z wokandy i będzie wyznaczony jej nowy termin.</p> <p>Ja wtedy tego zwolnienia lekarskiego pana M. B. (1) nie podważałem... choć przejechałem taki kawał drogi i ledwo wtedy chodziłem !</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu, za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zdjęcie sprawy z wokandy w dniu 25 lutego 2022r. z powodu usprawiedliwionej nieobecności ASR Marcina Brzostko i niemożności należytego przygotowania się zastępcy m.in. do sprawy IV K 1236/21 (zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego k.124), nie miało żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia w tej sprawie. Usprawiedliwionej nieobecności sędziego nie można porównać z nieobecnością oskarżonego na rozprawie w dniu 31 maja 2022r. Ponadto z akt sprawy nie wynika, aby w dniu 25 lutego 2022r. oskarżony stawił się w budynku sądu. Zarzut oskarżonego należy zatem uznać za niezasadny.</p>		
<p>W akcie oskarżenia brakuje protokołu zatrzymania, który to był przygotowany w mojej obecności w dniu październik/30/2021 przez aspiranta K. K. i młodszą aspirant K. Ż., ja tego protokołu zatrzymania nie podpisałem, odmówiłem... ponieważ zawierał kłamstwa... !</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu, za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>Zarzut jest niezasadny, albowiem w aktach tej sprawy znajduje się protokół zatrzymania oskarżonego J. A. (1) w dniu 30 października 2021r. o godz. 11:20 sporządzony przez st. sierż. K. K. (1) - karta 2. W protokole znajduje się adnotacja, że zatrzymany odmówił podpisu. Ponadto w akcie oskarżenia w wykazie innych dowodów do odczytania wskazano w pozycji nr 2 protokół zatrzymania osoby J. A.. Z powyższych względów zarzut oskarżonego jest niezasadny.</p>		
<p>7. Sprzedawczyni M. ze sklepu przy ulicy (...) w W. zeznała, że osoba która rzekomo zabrała coś z tego sklepu wcześniej ma około 40 lat a ja mam prawie 60 ... te zeznania są także w akcie oskarżenia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu, za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut jest zasadny. Z uwagi na zbieżność zarzutu dotyczącego dowolnej oceny zeznań świadka K. M. stwierdzić należy, że aktualne pozostają uwagi Sądu Okręgowego odnośnie tego zarzutu zawarte w części uzasadnienia wskazane wyżej w pkt 3.1., których nie trzeba powtarzać.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O ponowne rozpatrzenie mojej sprawy , zgodnie z prawomocnymi wyrokami przeciwko Polsce Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w L. z dnia październik/27/2021 i luty /16/2022.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.</p> <p>W wyniku analizy ujawnionych na rozprawie dowodów Sąd Okręgowy uznał, że materiał dowodowy nie wskazuje w sposób niebudzący wątpliwości na sprawstwo J. A. (1). W tej sytuacji Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżonego od zarzucanych mu czynów.</p>	

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów z art. 278 § 1 k.k.,	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Sąd odwoławczy stwierdzając, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na skazanie J. A. (1) za zarzucone mu czyny z art. 278 § 1 k.k. był zobligowany do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wskazanych powyżej czynów, niezależnie od podniesionych zarzutów, które nie wszystkie okazały się zasadne.</p> <p>Stan nie dających się usunąć wątpliwości jest stanem niemożności poczynienia niewątpliwych ustaleń pomimo wykorzystania wszystkich przewidzianych prawem metod i w tym znaczeniu jest kategorią obiektywną. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia właśnie z powyższą sytuacją.</p> <p>Mając na względzie niejednoznaczne zeznania naocznego świadka K. M. i budzący wątpliwości co do możliwości zidentyfikowania osoby sprawcy kradzieży, zapis nagrania z monitoringu w antykwariacie oraz wobec tego, że oskarżony J. A. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu stwierdzić należy, że materiał dowodowy, ujawniony w toku postępowania w niniejszej sprawie, nie dostarczył wystarczających dowodów na popełnienie przez oskarżonego tych przestępstw.</p> <p>Zaistniałe w sprawie wątpliwości nie pozwoliły na stwierdzenie, że to oskarżony w dniach 18.10.2021r. i 25.10.2021r. dokonał dwukrotnie zaboru w celu przywłaszczenia minia w postaci co najmniej 25 sztuk płyt winylowych tj. dwóch występów z art. 278 § 1 k.k. Dlatego też, przy zastosowaniu zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k., wątpliwości te należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego i wydać wyrok uniewinniający go od popełnienia zarzucanych mu czynów, bo wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano niewinność oskarżonego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu, że jest winny popełnienia zarzucanych mu przestępstw. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia, zostaną</p>	

uprawdopodobnione. Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść jednak również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez oskarżonego teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano udowodnić mu sprawstwa i winy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2008 r. V KK 267/2008).

W zaistniałej sytuacji, nie tyle uprawnieniem, co obowiązkiem Sądu Okręgowego, wynikającym z treści art. 5 § 2 k.p.k. było wydanie orzeczenia uniewinniającego.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Brak numeracji	<p>o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu za udzielenie pomocy prawnej oskarżonemu J. A. (1) z urzędu w drugiej instancji orzeczono na podstawie § 17 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Ponadto Sąd Odwoławczy uwzględnił treść wyroku TK z dnia 20 grudnia 2022r. sygn. akt SK 78/21 i zastosował stawkę dla adwokata ustanowionego pełnomocnikiem z wyboru.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 632 pkt 2 k.p.k. w sprawach z oskarżenia publicznego w razie uniewinnienia oskarżonego koszty procesu ponosi Skarb Państwa.</p>

PODPIS
sędzia Anna Zawadka

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia w wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 2 czerwca 2022r. sygn. akt IV K 1236/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana